

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.D. , zastoupeného: JUDr. Tomáš Mach, LL.M., Ph.D., advokátem, se sídlem
 Masarykova 82, Plzeň, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem
 Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **16. ledna 2013 č.j.**
DSH/16214/12

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 20.9.2012 přest. č. 140/2012/PD, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 361/2000 Sb.**, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009 č.j. 1 As 4/2009-53 nesprávně dovodil zákonnost výzvy k odstranění vad odvolání ze strany odvolacího správního orgánu. Podle žalobce se v dané kauze jednalo o úvahu, zda by odvolací správní orgán měl dostatečnou časovou rezervu pro postup vyžadovaný zákonem. V žádném případě se podle žalobce Nejvyšší správní soud nevyjádřil k tomu, že odvolací

správní orgán je k takovému postupu ze zákona oprávněn. Žalobce poukázal na článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu. Žalobce měl naopak za to, že je na místě argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2012 č.j. 5As 39/2004-66 s tím, že i v případě žalobce se mělo jednat o zákonem stanovený postup při podávání opravných prostředků. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že absence možnosti rozhodnutí v autoremeduře se ho nemohla dotknout na právech, ani že by z jeho postupu bylo zřejmé obstrukční jednání. Žalobce měl za to, že procesní strategii účastníka řízení není správní orgán oprávněn hodnotit. Žalobce tvrdil, že měl v úmyslu se začít hájit až v odůvodnění odvolání, k čemuž mu žalovaný nedal svým postupem příležitost. Žalobce tvrdil, že byl zkrácen na svých procesních právech tak zásadním způsobem, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce měl za to, že byl vyloučen z možnosti své odvolání řádně doplnit a vznést konkrétní odvolací námitky. Pochybení žalovaného podle žalobce spočívalo v tom, že namísto, aby vrátil spis správnímu orgánu I. stupně k výzvě k doplnění podání, žalovaný sám vyzval k doplnění odvolání. Žalobce měl za to, že jím uváděný postup vyplývá z ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný ve **vyjádření** k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že svůj odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu považuje za přílehavý, když neshledává důvod, proč by Nejvyšší správní soud uváděl příklad postupu, jenž by měl být protiprávní. Oproti tomu situace v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, na který poukazuje žalobce, je odlišná, neboť odvolání je vždy nutné podat u správního orgánu I. stupně, který je k tomu příslušný. Nepodání včasného odvolání by vedlo k vyznačení doložky právní moci a rozhodnutí by mohlo vyvolávat další účinky. Doplnění odvolání je naproti tomu zcela relevantní jak vůči správnímu orgánu I. stupně, tak i vůči žalovanému, aniž by účastník řízení při tom utrpěl jakoukoli újmu. Dále podle žalovaného není zřejmé, v čem by měl být žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgán I. stupně neměl možnost rozhodnout v autoremeduře po doplnění odvolání. Podle žalovaného s konečnou platností o odvolání rozhoduje odvolací správní orgán, a proto pokud správní orgán I. stupně neposuzoval důvody autoremedury, účastníka řízení to na právech nemůže zkrátit. Každý správní orgán podle žalovaného má právo hodnotit procesní postup účastníka řízení. Žalovaný nezpochybňuje právo účastníka řízení zvolit procesní strategii, avšak v takovém případě si účastník řízení musí být vědom, že takto zvolená procesní strategie bude mít své důsledky. Správní orgány jsou povinny účastníkům řízení umožnit realizovat jejich práva, nikoli tato práva účastníkovi vnucovat. Pokud účastník řízení svá práva bezdůvodně nerealizuje, jde tato skutečnost toliko k jeho tíži. Podle žalovaného žalobci byla dána možnost vznést v odvolání konkrétní námitky, k čemuž byl vyzván žalovaným. Této možnosti však žalobce nevyužil. Žalobce tím nebyl zkrácen na svých právech, ale zkrátit se na svých právech toliko sám nevyužitím svých práv ani přes výzvu. Obstrukční jednání žalobce bylo podle žalovaného zřejmé již v řízení před správním orgánem I. stupně. K nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu I. stupně z důvodu neuvedení hodnocení do souladu s právními předpisy žalovaný uvedl, že žalobce žádné konkrétní námitky nevzněl.

V **replíce** žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1As 4/2009-53 uvádí pouhou úvahu, pokud jde o časovou rezervu mezi úkonem správního orgánu a zánikem odpovědnosti za přestupek. Podle žalobce ve správním řádu není ustanovení, které by

zmocňovalo odvolací orgán k podání výzvy k doplnění odvolání. Žalobce měl za to, že se zcela legitimně snažil přiblížit co nejvíce okamžik zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013 č.j. 4As 6/2013-28, podle něhož účastník řízení není povinen správnímu orgánu vycházet vstříc a ulehčovat mu postup směřující k vydání rozhodnutí. K otázce nepřezkoumatelnosti žalobce doplnil, že žalovaný měl zhodnotit nedostatečné dokazování, například skutečnosti, že v daném místě bylo skutečně zakázáno předjíždění.

Při **jednání** před soudem dne 31.3.2014 žalobce doplnil, že nedostatek v dokazování spatřoval ve skutečnosti, zda dopravní značka zakazující předjíždění v uvedený den byla na pozemní komunikaci opravdu umístěna. V tomto směru považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalovaný v konečném návrhu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.3.2010 č.j. 9As 61/2009-63, podle něhož odvolací orgán nemůže napadené rozhodnutí přezkoumat, aniž by odvolací důvody znal, a proto v případě jejich absence je povinen vyzvat odvolatele k doplnění odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž poukázal na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že správní řád z roku 2004 zvýšil oproti správnímu řádu z roku 1967 odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, když došlo k určitému omezení revizního principu.

Součástí **správního spisu** je zejména oznámení o přestupku ze dne 2.3.2012, podle něhož žalobce, jakožto řidič motorového vozidla Citroen C5 RZ..., tohoto dne v 10:15 hodin na silnici druhé třídy č. 193 mezi obcemi Horšovský Týn a Domažlice ve směru jízdy na Domažlice předjížděl před sebou jedoucí vozidlo značky Renault v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou číslo B21A. Žalobce se do oznámení o přestupku vyjádřil a podepsal je a uvedl přehlédnutí značky zákazu předjíždění. Podle úředního záznamu z téhož dne viděla hlídka vozidlo Citroen C5 ve směru jízdy na obec Domažlice, jak předjíždí před sebou jedoucí vozidlo značky Renault registrační značky... v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou č. B21A zákaz předjíždění. Po tomto zjištění bylo vozidlo značky Citroen v prostoru autobusové zastávky zastaveno a bylo sepsáno oznámení o přestupku a stejně tak bylo zastaveno i předjížděné vozidlo, kde byla jako řidička vozidla zjištěna paní M.C.

Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení a oznámil žalobci konání jednání ve věci přestupku dne 8.8.2012. Podle úředního záznamu z téhož dne v 9:00 hod telefonoval zmocněnec žalobce a uvedl, že se omlouvá z ústního jednání a omlouvá i svého klienta. Zmocněnec souhlasil s tím, že svědkyně M.C. bude vyslechnuta v jejich nepřítomnosti s ohledem na to, že omluva nebyla řádná a včasná. Dále zmocněnec žalobce uvedl, že k dalšímu ústnímu jednání nařízenému na 13.8.2012 se už dostaví.

Svědkyně M.C. dne 8.8.2012 vypověděla, že na jaře vyjela z Horšovského Týna, kde byla zaměstnána, okolo 10 hodiny. Jela domů do Domažlic. V místě, kde je před odbočkou na Třebnice vzrostlý strom, ji předjelo vozidlo tmavé barvy. V té době jela rychlostí cca 75 km/h. Vozidlo za ní již nějakou dobu jelo, poprvé je zaregistrovala za odbočkou na Jeníkovice. V okamžiku, kdy ji vozidlo předjelo, na zastávce u odbočky na Třebnice

zpozorovala hlídku Policie ČR. Udivilo ji proto, že řidič tmavého vozidla ji předjel, neboť v místě, kde k předjetí došlo, je předjíždění značkou zakázáno. Policisté následně zastavili jak řidiče tmavého vozidla, tak i ji. Policista jí sdělil, že bude pravděpodobně muset svědčit u přestupkového řízení.

Ze správního spisu dále vyplývá, že ani dne 13.8.2012 se žalobce ani jeho zmocněnec k jednání nedostavili, přičemž byly provedeny výpovědi svědka prap. L.P., který uvedl, že si na událost ze dne 2.3.2012 již nepamatuje a že podobných přestupků řeší každý týden velký počet, proto odkázal na oznámení přestupku a na úřední záznam. Svědek prap. K.Š. vypověděl, že si na konkrétní okolnosti již nevzpomíná vzhledem k tomu, že se jedná o událost časově značně vzdálenou a podobných přestupků od té doby řeší desítky. Uvedl, že stáli na obvyklém stanovišti na silnici II u odbočky na obec Třebnice, odkud lze kontrolovat několik stovek metrů komunikace v obou směrech. Tento svědek rovněž odkázal na oznámení přestupku a na úřední záznam. Následně byla žalobci doručena listina ze dne 28.8.2012, v níž byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve stanovené lhůtě s tím, že následně bude vyhlášeno rozhodnutí dne 20.9.2012. Podle protokolu o jednání z tohoto dne bylo vyhlášeno rozhodnutí bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce.

Podle rozhodnutí **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu v důsledku porušení povinnosti stanovené § 4 písm. c) téhož zákona. Za to mu byla uložena sankce pokuty ve výši 5.000,- Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že při rozhodování vycházel správní orgán zejména ze skutečností uvedených v oznámení Policie ČR sepsaném na místě silniční kontroly a z výpovědi svědkyně M.C. Policisté slyšení jako svědci potvrdili skutečnosti popsané v oznámení přestupku sepsaném bezprostředně po jeho zjištění. Svědkyně M.C. popsala místo i další okolnosti jednání obviněného, který svědkyni předjel. Svědkyně potvrdila, že vozidlo, které bylo poté spolu s ní zastaveno na stanovišti Policie, ji předjelo v místě mezi koncem lesního úseku silnice a odbočkou na obec Třebnice, kde je předjíždění zakázáno. Z provedených důkazů tak měl správní orgán I. stupně za nepochybné, že se žalobce dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu, a to způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí. Věc byla podle správního orgánu I. stupně projednána a bylo rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce vzhledem k tomu, že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán, tudíž byly splněny podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce **odvolání** dne 24.10.2012, které nebylo nijak odůvodněno. Odvolání bylo podáno u správního orgánu I. stupně a ten postoupil spisovou dokumentaci s odvoláním žalovanému, přičemž uvedl, že neshledal důvod pro vyřízení odvolání formou autoremedury. Žalovaný vydal dne 10.12.2012 výzvu k doplnění odvolání, vzhledem k tomu, že odvolání ze dne 24.10.2012 neobsahuje náležitosti stanovené § 82 odst. 2 správního řádu s tím, že po uplynutí lhůty 10 dnů od doručení výzvy bude ve věci vydáno rozhodnutí o odvolání. Žalobce reagoval na výzvu podáním ze dne 27.12.2012, kde argumentoval obdobně jako v žalobě.

Podle odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** má žalovaný za to, že žalobce sice správně poukazuje na zákonný text správního řádu, avšak zcela odbíhá od smyslu citovaných ustanovení. Dle § 37 odst. 3 správního řádu správní orgán vyzve k odstranění vad podání. Vyzývat k odstranění vad podání musí ten správní orgán, který o podání bude rozhodovat. U odvolání je proto situace specifická právě v tom, že o odvolání s konečnou platností rozhoduje odvolací správní orgán. Odvolací správní orgán má tedy za to, že v případě vad odvolání je k výzvě k odstranění vad příslušný i odvolací orgán. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. **1As 4/2009-53** ze dne 6.3.2009 (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož *"i kdyby tedy k odstranění vady odvolání přistoupil až odvolací orgán, je z výše uvedených údajů zřejmé, že i on měl dostatečnou časovou rezervu pro postup vyžadovaný zákonem."* Podle žalovaného z tohoto rozsudku jednoznačně vyplývá, že správní orgány jsou povinny vyzvat odvolatele, pokud podal blanketní odvolání, přičemž v zákonem dovolený postup při odstranění vad odvolání je i výzva ze strany odvolacího orgánu. Co se týče postupu správního orgánu I. stupně, který by mohl připojit své stanovisko, žalovaný uvedl, že smyslem takového ustanovení je úprava vztahu mezi správními orgány, nikoliv vztah správních orgánů vůči účastníkovi řízení. Institut autoremedury je ve správním řádu zaveden proto, aby v případě důvodných námitek uvedených v odvolání nebyl správní orgán I. stupně nucen věc postupovat i přes to, že by byl sám ztotožněn s tím, že jeho rozhodnutí je třeba zrušit. Za situace, kdy by sám správní orgán I. stupně věděl, že je třeba rozhodnutí zrušit, bylo by neúčelné věc postupovat. Co se týče stanoviska k odvolání, toto se odvolateli nezasílá, ani s ním nebývá odvolatel seznamován. Jedná se toliko o sdělení za účelem zjednodušení práce odvolacího orgánu, který může být správním orgánem I. stupně upozorněn na některé důležité skutečnosti. Přesto odvolací správní orgán je povinen o odvolání rozhodnout i v případech, kdy správní orgán I. stupně své stanovisko nepřipojí. Podle žalovaného odvolateli byla dána možnost doplnit odvolání o odvolací důvody, čehož žalobce nevyužil. Postupem správního orgánu I. stupně i odvolacího správního orgánu nemohl být nijak krácen na svých právech, neboť mu byla dána možnost odvolání doplnit, čehož nevyužil. O jeho odvolání je meritorně rozhodováno. Případná absence možnosti rozhodnutí v autoremeduře správním orgánem I. stupně se tak nemohla žalobce nikterak dotknout na jeho právech. Podle žalovaného z postupu žalobce je zřejmé obstrukční jednání ve snaze řízení zdržovat. Žalobce totiž v doplnění odvolání sám uvedl, že si je vědom toho, že odvolání je blanketní, je tedy podle žalovaného zřejmé, že si žalobce již při podání odvolání byl vědom vad podání a namísto toho, aby vadu sám odstranil, čekal na zaslání výzvy k odstranění vad. Přesto výzva nevedla k odstranění vad a k doplnění odvolacích důvodů, žalobce se omezil toliko na procesní námitky. Je tedy podle žalovaného zřejmý zájem žalobce co možná nejvíce oddalovat samotné doplnění odvolání, pokud vůbec kdy odvolatel měl v úmyslu odvolání o odvolací důvody doplnit. O tom, že cílem úkonu žalobce i jeho zástupce není hájit se ve věci obvinění z přestupku, svědčí podle žalovaného i skutečnost, že v řízení před správním orgánem bylo toliko správnímu orgánu I. stupně sděleno, že žalobce je zastoupen zástupcem, zástupce ani odvolatel se však ani k jednomu ústnímu jednání nedostavili, na výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nereagovali a k samotnému přestupku se nevyjádřili. Podle žalovaného žalobcem zmiňovaný rozsudek 5As 39/2004 Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2006 na případ žalobce nedopadá, týká se podání samotného odvolání, nikoli případného doplnění. Je podle žalovaného zřejmé, že odvolání musí být podáno u správního orgánu I. stupně, neboť toto má

vliv na nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebo naopak na odkladný účinek podaného odvolání. Doplnění odvolání však takovéto účinky nevyvolává.

Žaloba není důvodná.

Námitku **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí v žalobě byla vznesena pouze naprosto nekonkrétním způsobem, tak, že neobsahovala žádný konkrétní žalobní důvod (bod). Konkretizace proběhla teprve v replice v tom směru, a obdobně i v konečném návrhu, že bylo nedostatečně prokázáno, zda v místě spáchání přestupku a v době jeho spáchání byla skutečně umístěna značka zákazu předjíždění. Jelikož tato konkrétní námitka byla uplatněna až v replice, jednalo se o pozdě uplatněnou námitku ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí soudního řádu správního, podle kterého lze žalobu o další žalobní body rozšířit pouze ve lhůtě pro podání žaloby; to je ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Soud se proto touto námitkou nemohl zabývat.

Hlavní žalobní námitka směřuje proti porušení ustanovení § 86 odst. 2 věty třetí a § 87 správního řádu. Podle **§ 87 správního řádu** *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je může zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví odvolání, a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas. Proti tomuto rozhodnutí lze opět podat odvolání.* Podle ustanovení **§ 86 odst. 2 věty třetí správního řádu** *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podle okolností dále doplní řízení.*

Soud má za to, že v dané věci nedošlo k porušení ustanovení § 86 odst. 2 věty třetí správního řádu, tedy že doplnit řízení je oprávněn pouze správní orgán I. stupně. Ze správního řádu z žádného ustanovení konkrétně nevyplývá, že by takto postupovat nemohl i odvolací správní orgán, poté co dojde k tomu, že je věc, tedy správní spis, postoupen na odvolací orgán (tzv. devolutivní účinek). Naopak oprávnění odvolacího orgánu k doplnění řízení (včetně vydání výzvy k doplnění odvolání podle § 37 správního řádu) vyplývá z ust. **§ 93 odst. 1 správního řádu**, podle něhož *na odvolací řízení se přiměřeně použijí ustanovení upravující řízení před správním orgánem I. stupně.*

Pokud jde o otázku, zda bylo porušeno ustanovení § 87 správního řádu, tedy zda bylo znemožněno, aby rozhodoval správní orgán I. stupně v rámci **autoremedury**, ani zde soud nedospěl k závěru, že by bylo došlo k pochybení, protože ze stanoviska prvostupňového správního orgánu k odvolání je zřejmé, že možnost autoremedury správní orgán I. stupně zkoumal před předáním spisu odvolacímu orgánu. Konkrétně správní orgán prvního stupně uvedl ve svém stanovisku k odvolání, že nebyly shledány důvody k postupu podle § 87 správního řádu.

Ve správním soudnictví postupují soudy podle **§ 65 odst. 1 soudního řádu správního**, podle kterého *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, (rozhodnutí), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí nebo vyslovení jeho nicotnosti.* Z cit. ustanovení § 65 s.ř.s. vyplývá, že pokud účastník tvrdí, že byl zkrácen na svých **procesních** právech, jako

tomu bylo v dané věci, může se žaloba stát úspěšnou pouze tehdy, pokud takové porušení procesních práv mohlo způsobit zkrácení na právech ve smyslu hmotněprávním, tj. pokud mohlo způsobit nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V dané věci je zřejmé, že k poškození žalobce na právech hmotněprávních nemohlo dojít, protože, jak správně poukázal žalovaný, žalobce byl ve výzvě k doplnění odvolání poučen, že pokud své odvolání nedoplní ve stanovené lhůtě o relevantní důvody, bude následovat rozhodnutí ve věci. Žalobce se v řízení před správním orgánem I. stupně se nedostavil k jednání, ani se nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. V odvolacím řízení nejprve podával blanketní odvolání, poté brojl pouze proti postupu správních orgánů, a nakonec ani v řízení o žalobě neuváděl (kromě opožděné námitky v replice) žádnou konkrétní skutečnost, kterou by zpochybnil rozhodnutí o věci samé, tzn. o tom, že žalobce je osobou odpovědnou za spáchání přestupku. Soud má na základě toho za prokázané, že žalobce měl dostatek prostoru k uplatňování práva na obhajobu. Soud se s žalovaným ztotožňuje v závěru, že žalobce je sice oprávněn zvolit strategii postupu v řízení, avšak pokud svou obhajobu neuplatňuje či oddaluje, jde taková okolnost k jeho tíži.

Soud se zabýval i jednotlivými rozsudky, jichž se strany dovolávají. Nejstarší byl rozsudek NSS ze dne 27.06.2006 čj. **5 As 39/2004-66**. Ten se zabývá odlišnou situací, kdy bylo samotné odvolání podáno u odvolacího orgánu, a tak vznikla povinnost odvolacímu orgánu předat odvolání správnímu orgánu I. stupně, protože jinak by rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci. Z toho vyplývá jednak nutnost bezodkladně odvolání postoupit prvostupňovému orgánu, a jednak závěr, že na doplnění odvolání se tyto účinky nevztahují, a tím pádem závěry rozsudku nejsou použitelné na danou kauzu.

Další rozsudek NSS čj. **1As 4/2009-53** řešil situaci, kdy správní orgán obou stupňů pominuly vydání výzvy k doplnění blanketního odvolání, což v daném případě také nenastalo. Nicméně i soud zastává, stejně jako žalovaný, stanovisko, že z tohoto rozsudku (konkrétně z citace rozsudku NSS výše v odstavci shrnujícím napadené rozhodnutí) lze, byť nepřímou, dovodit, že Nejvyšší správní soud připouští, že výzvu k odstranění vad odvolání může vydávat i odvolací orgán.

V konečném návrhu strany žalované byl zmíněn rozsudek NSS ze dne 11.3.2010 čj. **9As 61/2009-63**, který se týká skutkově téže situace jako předchozí zmíněný rozsudek. Správní orgány obou stupňů opomněly vyzvat k doplnění blanketního odvolání, přímo se v rozsudku odkazuje na předchozí rozsudek čj. **1As 4/2009-53**.

Poslední zmiňovaný rozsudek NSS byl ze dne 10.4.2013 čj. **4As 6/2013-28**, podle něhož *účastník řízení má právo používat jakékoli legální prostředky za účelem dosažení rozhodnutí pro něj příznivého, včetně případného dosažení zastavení řízení pro zánik odpovědnosti za přestupek*. Účastník řízení měl zřízenou datovou schránku, a přesto bylo nesprávně doručováno fiktivním prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Je tedy zřejmé, že NSS přezkoumával skutkově odlišnou situaci. Oprávnění žalobce volit jakékoli procesní strategie pak nebylo soudem ani správními orgány zpochybňováno a soud se touto otázkou zabýval již výše.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková